

[Ole Bjørn Kraft.]

steren, at vi er kommet ind i en periode med voksende ledighed, og derfor vil han forøge likviditeten, hvilket nu er det samme som en forøgelse af priserne og omkostningerne.

Den højtærede regering vil ikke lytte til afviklingskommissionen, når denne påpeger, at

„forudsætningen for, at man varigt gennem en kronæsænkning skal kunne opnå ligevægt på betalingsbalancen, er, at forhøjelse af valutakurser og importpriser ikke giver anledning til forhøjelse af omkostningerne. Efterfølges en kronæsænkning“;

skriver afviklingskommissionen,

„af en opgang i omkostningsniveauet, vil man jo nemlig efter kortere eller længere tid være lige så dårligt stillet som før en forhøjelse af valutakurserne, og krav om en yderligere kurssænkning må da forventes. Resultatet bliver da en fortsat forringelse af kronens værdi.“

Hvis regeringen vil fastholde den linie, den har tilkendegivet på disse områder, vil det ikke kunne undgå at påvirke det konservative folkepartis holdning til den. Det er os magtpåliggende at sige fra i tide. Vi vil ikke medvirke til en politik, der betyder en ødelæggelse af mulighederne for en effektiv genopbygning, en fastholden af restriktionsvældet, en udjævning af indkomsterne og en ødelæggelse af spareviljen i samfundet.

Selvom det er rigtigt, at devalueringen i sig selv ikke forskertser muligheden for en afvikling af handelsrestriktionerne, men at chancerne måske tværtimod vil blive øget, såfremt den får et smidigere handelssystem i de europæiske lande til følge, er det vigtigt at understrege, at en stigning i omkostningsniveauet og en fortsættelse af inflationspolitikken uundgåeligt medfører, at disse muligheder vil blive forspildt.

Derfor retter jeg en appel til de partier, der er enige med os i, at tidspunktet for en afvikling af restriktionerne nu er inde, til at stå sammen med os i vor modstand mod inflationen. Når muligheden for en afvikling er tilstede, er det ikke på grund af regeringens politik, men på grund af den almindelige fremgang, der har sit udspring i den sanering, som blev gennemført i løbet af 1946—47—48, men får befolkningen

ikke forventningen om et prisfald, så vil priset på forbrugerne øges — hvad vi jo allerede har oplevet —, og nye vanskeligheder for en frigørelse af erhvervslivet opstår. Det er derfor vor faste opfattelse, at vi må videre frem med afviklingen.

Lad mig sige nogle ting om enkeltheder på dette område.

Det er vor opfattelse, at vareforsyningsloven ikke kan forlænges uændret. Friere forhold må kunne tilvejebringes på en række områder, naturligvis med hensyntagen til det handelssystem, der eksisterer i Europa, og til nødvendigheden af at sikre landets forsyninger med råstoffer.

Handelsministeren overvejer forskellige lempelser i den eksisterende importkontrol og en smidiggørelse af systemet, idet han i bemærkningerne til vareforsyningsloven erklærer, at han undersøger, hvorvidt afviklingskommissionens forslag vil kunne praktiseres. Denne forventning er os ikke nok. Vi må have bestemte garantier for, at en virkelig liberalisering vil finde sted, og disse garantier må klart fremgå af vedtagelser her i tinget, så handelsministeren ved, hvad han har at rette sig efter.

Det er også vor opfattelse, at forbrugsreguleringerne, når en fornuftig økonomisk politik føres, har overlevet sig selv. Der gør sig efter min mening ganske overdrevne forestillinger gældende om, hvilken indflydelse forbrugsreguleringen har på det samlede forbrug, særlig hvis man skrider til en ophævelse af tilskudsordningerne i overenstemmelse med de tanker, vi har fremsat. Det viste sig jo iøvrigt både ved tekstilrationeringens og franskbrødsrationeringens ophævelse, at forbruget gik ned. Og det vil også være tilfældet med flere af de tilbageværende rationeringsordninger.

Det er derfor vor opfattelse, at den højtærede handelsminister ikke længere har brug for sin bemyndigelse til at opretholde reguleringen af det indenlandske forbrug. Hvis en særlig rationering er nødvendig for ministeren, f. eks. på et område, der berører dollarvareimporten, kan denne rationering søges forlænget ved lov. Rigsdagen får på denne måde mere indflydelse på tingene og befolkningen et større indseende med regeringens motiver for at opretholde eller iværksætte rationeringer. Den måde, hvorpå sagerne er blevet behandlet